

погазват. Три щита застават пред кир Тодор. Удари от боздугани и то-
пори ги разчупват на хиляди парчета. Един боздуган пада връз шлема
на императора.

Комнен рухва на земята.

Веднага няколко чифта ръце се спущат към него, вдигат го, завър-
зват ръцете му с ремъци.

Ала хитрият ромеец се прави на мъртав и се отпуска в ръцете им.
Тогава дързък пешак смъква шлема му, леко го бодва с дамаскинска
кама в лицето. Кир Тодор отваря очи, изправя се. Ръцете му са вързани
назад. Челото му се свежда в срам и безкрайна мъка.

Той е пленник.

При тази гледка и последната дързост се изпарява у ромеите. Всич-
ки почват да хвърлят копия и мечове щитове и саби. Падат на колене.
Дигат ръце, молят за милост и пощада. Наемниците гласно обещават, че
от сега нататък нямат вече друго желание, освен това, да се бият на от-
страната на храбрия български цар. Сякаш чак тогава те забелязват кол-
ко по-малка е била българската войска. Ала вече е късно. Ръцете им
са вързани със същите въжета, които те бяха взели, за да вържат бъл-
гарите и тяхните войводи.

Откъм кочиите на жените и децата, които се бяха скрили в тях, не-
засегнати от яростта на врага, излитат отчаяни вопли. Българите бър-
зат най-напред да вържат пленниците в дълги, безкрайни върволици. След
това прибират живите коне в лагера, който веднага издигат край брега
на Мала река. Навсякъде се трупат планини от плячка: лъскави панцири,
подплатени с дебел вълнен плат, копия, сандъчета със стрели, скъпи
седла, кожени туники, ботуши, милански шлемове и алебарди, коли с
багрени дрехи, сребърни съдове, натики, храни, редки лакомства, пари,
залатоткани дрехи.

От небето слиза широка зелена светлина. Потъмнелите ридове се
склчват в царствено мълчание. Глухо отекват стенанията на ранени и
умирающи. За последен път коне издигат главите си, изпушат въздух,